

Sygn. akt **VI RCa 91/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lech Dłuski

Sędziowie: SO Waldemar Pałka

SR del. do SO Wioletta Obrębska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. B.**

przeciwko **W. B. i małoletniemu J. B.** reprezentowanemu przez matkę D. B.

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 11 lutego 2014 roku

sygn. akt III RC 1050/13

I. Umarza postępowanie w części dotyczącej **W. B.**.

II. W pozostałej części apelację oddala.

Sygn. akt VIR Ca 91/14

UZASADNIENIE

Powód **Z. B.** wniósł o uchylenie obowiązku alimentacyjnego ostatnio ustalonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 9 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt III RC 1071/11 na rzecz pozwanych **W. B. i J. B.**.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że od 15 lipca 2012r. przebywa w Zakładzie Karnym w B. i nie jest w stanie uiszczać zasądzonych alimentów. Dodał, że został skazany z powodu pomówienia byłej żony za czyny, których nie popełnił. Podał, że komornik zamierza zlicytować jego nieruchomości, która jest jego jedynym majątkiem po rodzicach. Wskazał, że matka pozwanych nie otrzymuje świadczeń alimentacyjnych z powodu przekroczenia progu dochodowego.

Pozwani nie złożyli odpowiedzi na pozew. Podczas rozprawy w dniu 11 lutego 2014r. obaj wnieśli o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. powództwo oddalił. Nie obciążył pozwanych kosztami sądowymi.

Sąd Rejonowy ustalił, iż obowiązek alimentacyjny powoda wobec pozwanych w obecnej wysokości został ustalony na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 09 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt III RC 1071/11 w którym podwyższono alimenty od Z. B. na rzecz małoletnich W. i J. B. z kwoty po 200 zł na każdego z nich, łącznie zaś 400 zł miesięcznie, do kwoty po 400 zł miesięcznie na każdego z nich, łącznie po 800 zł miesięcznie, płatnych przy zachowaniu dotychczasowych warunków i terminów płatności, poczynając od dnia 21 września 2011r. W tamtym czasie małoletni W. B. był uczniem II klasy Liceum Ogólnokształcącego im. A. M. w O., zaś małoletni J. B. uczęszczał do III klasy Gimnazjum w J..

Matka małoletnich pracowała w (...)w J.na stanowisku opiekuna i z tego tytułu otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 1 299,87 zł miesięcznie.

Powód przebywa obecnie w Zakładzie Karnym w B., gdzie od dnia 15 lipca 2012r. odbywa karę pozbawienia wolności. Przewidywany koniec kary przypada na luty 2015r. Stan jego konta depozytowego w wymienionym zakładzie penitencjarnym wynosi 0,14 zł, akumulacja to zaś kwota 613,58 zł. Nie jest on zatrudniony odpłatnie w zakładzie karnym. Przed osadzeniem powód uczestniczył przez 3 miesiące w terapii odwykowej oraz trudnił się wykonywaniem prac dorywczych w zakresie budownictwa oraz układania parkietów. Jest on właścicielem nieruchomości zabudowanej domem, którą nabył w drodze dziedziczenia po rodzicach. Z tytułu wynajmu domu otrzymywał kwotę 300 zł miesięcznie. Powód jest człowiekiem zdrowym. Toczy się wobec niego postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanych. Na dzień 14 czerwca 2013r. jego zaległość z tytułu alimentów na rzecz wierzycieli wynosiła 16 000 zł, odsetki 1 813,89 zł oraz opłata egzekucyjna 1.425,11 zł, Obecnie egzekucję skierowano do nieruchomości powoda.

Pozwany J. B.ma (...) lat i jest uczniem klasy (...)w (...) Szkole Zawodowej nr (...)w O.. Naukę odbywa w systemie dziennym. Pozwany W. B.miał niecałe 19 lat i od 1 października 2013r. był studentem Wydziału Nauk Społecznych (...)w O., na kierunku bezpieczeństwo narodowe. Naukę odbywał w systemie stacjonarnym. Planowany termin jej zakończenia to 30 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy analizując żądanie powoda uznał że argumentacja powoda oparta na treści art. 133 § 3 kro, nie jest trafna, a tym samym jego powództwo nie mogło zostać uwzględnione. Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie bezsporny był fakt, że pozwani J. i W. B. nie uzyskali jeszcze możliwości samodzielnego utrzymania się, bowiem obaj kontynuują naukę, a nadto J. B. jest jeszcze osobą niepełnoletnią. Sąd odniósł się też do sytuacji powoda wskazując na to, że sama okoliczność jego osadzenia w zakładzie karnym nie może stanowić przesłanki do uchylenia obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanych, gdyż jest to konsekwencją zawinionych działań powoda, który łamiąc prawo powinien liczyć się z tym, że zostanie wobec niego orzeczona, a następnie wykonana kara. Takie zachowanie powoda i jego konsekwencje nie mogą nadto rzutować na dobro jego synów. Sąd powołał się na art. 136 kro oraz na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1995 r. w sprawie III CZP 178/94. Zdaniem Sądu I instancji, zachowanie powoda bezpośrednio przed utratą nawet pracy dorywczej, polegające na znęcaniu się nad żoną, nie może być inaczej ocenione niż jako świadome dopuszczenie do utraty dochodu w sytuacji ciężącego na powodzie obowiązku alimentacyjnego, a co więcej, pozbawienie się możliwości swobodnego poszukiwania nowej pracy lub podjęcia jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Sąd podkreślił nadto, iż powód nigdy nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego, a matka pozwanych nie mogła otrzymywać ich z funduszu alimentacyjnego. O nieobciążaniu powoda kosztami sądowymi Sąd orzekł zaś na podstawie art. 102 kpc.

Od powyższego wyroku nieformalną apelację złożył powód Z. B.. Wniósł o zawieszenie na okres pobytu w Zakładzie Karnym należności alimentacyjnych oraz wstrzymanie licytacji nieruchomości. W uzasadnieniu apelacji powód podał, że nie miał na celu unikać płacenia alimentów oraz odpowiedzialności za wychowanie dzieci. Wskazał, że głównym powodem była obawa utraty domu, który zgodnie z prawem zamierza zlicytować komornik na poczet długów. Podał,

że po wyjściu z zakładu karnego pragnie podjąć pracę zarobkową i w miarę możliwości spłacać zaległe alimenty. W apelacji dodał, że został poinformowany o tragicznej śmierci jego starszego syna W. B. w dniu 7 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wbrew zarzutom apelacji prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego w Olsztynie. Sąd ten przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, na podstawie przedstawionych przez strony dowodów ustalił stan faktyczny i wyciągnął słuszne wnioski. Sąd II instancji w pełni te ustalenia i wnioski podziela.

Słusznie ocenił Sąd Rejonowy, że argumenty podnoszone przez powoda nie uzasadniają uchylenia obowiązku alimentacyjnego. Istotne jest, iż pozwane dzieci Z. B. nie uzyskały jeszcze możliwości samodzielnego utrzymania się, gdyż obaj pozwani kontynuowali naukę, zaś J. B. nie jest jeszcze pełnoletni. W tej sytuacji na obu rodzicach ciąży obowiązek alimentacyjny i nie zachodzą tu przesłanki do uchylenia tego obowiązku na podstawie art. 133 § 3 kro.

Niewątpliwie w sytuacji w jakiej obecnie znajduje się powód, który jest w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, nie jest on w stanie uiszczać alimentów na rzecz pozwanych. Niemniej jednak Sąd I instancji trafnie ocenił tę okoliczność przez pryzmat art. 136 kro jako konsekwencja zawinionych działań powoda, prowadzących do utraty przez niego dochodu. Tym samym zgodnie z art. 136 kro zmiana w sytuacji finansowej powoda powstała na skutek osadzenia go w zakładzie karnym, nie jest uwzględniana przy ustalaniu zakresu ciężących na nim świadczeń alimentacyjnych.

Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej pozwanego W. B. w oparciu o art. 355§ 1 kpc. W tym zakresie wydanie wyroku stało się niedopuszczalne z uwagi na śmierć pozwanego i osobisty charakter świadczeń alimentacyjnych, nie podlegających dziedziczeniu.

W pozostałej części, mając na uwadze powyższe argumenty, Sąd w oparciu o przepis art. 385 kpc apelację powoda oddalił jako bezzasadną.